

pošilja ta škrapet, ker me vidi, da sem na eno nogo bos.“ Pomeril je čevelj in bil mu je prav, kakor bi bil nalašč za njega umerjen. Hitro si ga je zavezal, si potisnil klobuk postrani na glavo, veselo zažvižgal in odšel po poti daleč v svet.

Nekega dne ga je srečal pisatelj tele povestice. Pri priči ga je spoznal, pomežiknil je z levim očesom, pomežiknil z desnim očesom in zagledal, da kaže čevelj že vsa rebra. Široko se je zasmeljal in rekel: „Pa naj bo še te moje povesti konec.“

Milan Skrbinšek

0 zlata otroška doba

Tihe ure...

Moj rajni stric Jurij je bil miren, malobeseden človek in samotar, a mene je imel vedno rad pri sebi, ker sem bil tudi miren in tih ter ga tako v njegovi zamišljenosti nisem dosti motil. Zato so bile vse ure, ki sva jih preživela skupno samá, prav tako tihe kakor one, ki sem jih preživljal v samoti.

Bila sva vedno skupaj. Kadar nisem bil na paši ali pa nisem imel čisto svojega dela, ko sem ali iz kopic »pipal« slamo za steljo in nastiljal govedi ter prašičem, ali pa cepil drva, sekal in povezaval dračje v butare, trebil buče ali pa pometal dvorišče, sem vedno poiskal strica, ki sem ga navadno našel v njegovi delavnici. Imel je tam svojo stružnico in vse polno najrazličnejšega orodja. Odprl sem tiho vrata, ker šuma ni ljubil, ter se lepo počasi priplazil v delavnico kakor mačka, ki pokuka najprej skozi špranjo priprtih vrat in se potem, če nima slabe vesti, s tihimi in počasnimi koraki približa človeku, se rahlo obregne obenj in gre spet svojo pot. A jaz nisem šel več svojo pot, kadar sem našel strica, in čutil sem, da tudi njemu ne bi bilo prav, če bi ga zapustil. Kako sem mu bil ljub, sem mnogokrat občutil, ko je včasih brez besede in mirno segel v žep ter mi ponudil s komaj slišnim »na!« lepo hruško ali jabolko ali pa celo polovičko lepo pečene rumene žemlje, ki jo je bil prinesel iz mesta, kamor se je tudi med tednom večkrat vozil s svojim kolesom.

V delavnici je z majhno žago vedno kaj žagal ali pilil ali pa stružil. Kakšne čudovite reči so ustvarjale njegove spretne roke, o tem vam bom kdaj pozneje pripovedoval. A niso bile to samo koristne stvari, ki bi služile temu ali onemu, temveč tudi lične stvarce, ki so bile samo kar tako za očesno pašo. In tako me je, kadar me je hotelo njegovo toplo srce prav posebno ogreti, mnogokrat osrečil s kakšno takšno stvarjo, ki mi jo je z bežnim nasmehom okoli njegovih prijaznih ustnic vso novo pomolil pred oči. Bila je največkrat iz svetlega lesa izstružena za prst debela in kakšen poldrugi decimeter dolga palčica, ki je bila sestavljena iz samih kroglic, jajčec, okroglih ploščic, majhnih valčkov in stožcev. Srce mi je kar za-

igralo, kadar mi je daroval tako lesono lepoticje, ki je bilo zame prava očesna paša. Vonj po svežem, komaj izstruženem lesu so moja mlada pljuča željno usrkavala, ko sem vrtel lično stvarico z zaprtimi očmi pod svojim nosom.

Stric ni pri tem svojega dela nič prekinil; le tu pa tam se je med delom ozrl name, se sam pri sebi zadovoljno nasmehnil ter marljivo stružil, žagal ali lepil naprej.

Bil sem otrok, res je, a spominjam se, kako mi je moja otroška tenkočutnost govorila: da ne smem strica z malenkostnimi vprašanji v njegovem samotnem rajju nič motiti. Ljubil je mir in tišino ter v tej tišini govor dela — vse one šume, ki so jih povzročali stroj, žagica, pile, šum oblancev, plapolanje plamenčka pod kuhajočim se lepilom in tenko udarjanje kladvic, s katerimi je s pravo naslado in z neko prav posebno ljubeznijo zabijal svetle žebličke v bleščeč in gladko postružen les.

Včasih pa me je radovednost le premagala. Stopil sem k njemu ter mu vprašujoče pogledal v obraz, če smem spregovoriti. Opazil je to, čeprav je bil ves zatopljen v delo, in me prav tako vprašujoče pogledal; pa sem se opogumil ter ga tiho in rahlo vprašal: »Stric, kaj pa bo to?«

Tedaj me je z igrano, dobrohotno strogostjo svetlo pogledal, se za hip v delu prekinil, našobil ustnice, položil nanje kazalec ter šepetaje in tajinstveno dejal: »Pst!... Boš že videl!«

Nato je nadaljeval delo še z večjim veseljem ter se sam vase smehljajal...

Jaz pa sem stal poleg njega, ga opazoval in užival ob njegovem delu, ali pa sem sedel kam v kot ter se z nožičem tudi sam lotil kakšne otroške brkljarije.

Opisal vam bom še več takšnih tihih ur s stricem Jurijem, ki jih je bilo mnogo, mnogo...

(Dalje.)

Griša Koritnik

Cvetka v polju

Cvetka v polju je vzbrstela,
čaka dni razcveta —
kdaž bo in kako cvetela,
komajda obefa.

Kje se fiha nada njena,
daljna sreča skriva?
Bo vzdržala dih vremena
šibka, občutljiva?

Raste cvetka, brste žene,
sonca se raduje,
cvefe, dokler ne povene,
svef svoj osrečuje.